Elfde jaer. Nr 61. Zaterdag, 21 Mei 1864.

DE POSTRYDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

De POSTRYDER verschynt s'dinsdags, s'donderdags en zaterdags.
Men schryft in te Tongeren by M. COLLEE, boekdrukker uitgever van dit blad, groote markt, nr 20, en by alle postdirecteurs.
Alle toezending van brieven, annoncen, geld, enz., moet gefrankeerd zyn.

Het abonnement is bepaald op 7 fr. binnen de stad.
» » 8 fr. buiten »
Een blad afzonderlyk . . . . . 20 centimen.
De aenkondigingen, per drukregel. . . . . 15 »
De reklamen » . . . . . 25 »

By het zenden van aenkondigingen is eenieder verzocht duidelyk uit te drukken of dezelve in den POSTRYDER alleen, of wel ook in hettransch blad, le COURRIER DU LIMBOURG, moeten opgenomen worden. Deze laetste, voor verscheidene achtereenvolgende keeren gegeven genoteren voor heeliger cons titen.

TONGEREN, DEN 21 MEI.

Provinciale kiezing van den 23 mei.

Wy verzoeken de kiezers van het kanton Tongeren de volgende namen op hunne stembriefjes te schryven :

MM. JOSEPH JAMINE, burgemeester van Tongeren en voorzitter van den provincialen raed.
HYACINTHE DE BELLEFROID, lid der bestendige deputatie.
Graef WILLEM DE BORCHGRAVE-D'ALTENA, burgemeester van Genoels-Elderen.
ALPHONSUS SLEGERS, advokaet.

—

Tot nu toe zyn er in het kanton Tongeren geene andere kandidaten op den rang dan de vier bovenstaende welke wy aen den keus der kiezers aenbevelen. De liberale associatie is op zulk punt in de onmagtigheid gevallen dat zy zelfs geene kandidaten meer durft uitbrengen.

Doch men zegt dat er onder de hand poogingen gedaen worden om op het laetste oogenblik eenen of meer liberale kandidaten te voorschyn te brengen. Men zou, schynt het, de kiezers in slaep wiegen door hun te doen gelooven dat er geene tegenkanting is tegen onze kandidaten, in de hoop dat een groot getal stemmers zouden t'huis blyven en men zoo de mogelykheid zou zien van onverwachts eenen of meer liberale kandidaten te doen lukken. Het zal genoeg zyn deze trouwlooze handelwyze aen de kiezers bekend te maken om dezelve te verydelen. Het is dus hoogst noodzakelyk dat alle kiezers zich toekomenden maendag om 9 uren op hunnen post bevinden om hunne stem te geven aen de vier kandidaten die wy hun aenbevelen.

De kiezers zyn verzocht niet alleen de familie namen der kandidaten maer ook de *voornamen* duidelyk te schryven om alle verwarring voor te komen.

De katholyke kandidaten voor de provinciale kiezingen in het kanton Herck-de-stad zyn MM. Vliegen en Vanwilligen, uitgaende leden en M. Thiery, lid der besturende commissie der landbouw societeit van Limburg. Deze laetste die zich aenbiedt in vervanging van eenen overleden raedsheer zal voor mededinger hebben M. Eugène Pollenus, liberale kandidaet.

—

In het kanton Mechelen bieden MM. Hermans, Loomans en Peeters, uitgaende leden, zich op nieuw aen. M. Thomé van Beckheim zet zich ook op den rang, zonder kleur aen zyne kandidatuer te geven.

—

M. H. de Pitteurs-Hiegaerts, zet zich op den rang in het kanton St Truiden.

—

In het kanton Sichen-Sussen en Bolré zullen MM. Frenay en Reynders, uitgaende raedsleden, zonder tegenkanting herkozen worden.

Tongeren, den 20 mei 1864

Mynheer de Redacteur,

Ter sta ik nu schoon te kyken! Ik had sedert eene maend al myne batteryen gereed gemaekt om met de provinciale kiezingen te velde te trekken. Ik dacht in myn zelven: die liberale gazetten spreken zoo kloek van den hoogen boom af, daer zal morioot moeten geworsteld worden om die dappere soldaten uit het perk te slaen.

Verleden vrydag was de liberale associatie byeengeroepen. 'T was terriebel! Er zyn in het kanton Tongeren 500 provinciale kiezers, en van die vyf honderd waren er zeventien die zich naer de vergadering der associatie begeven hadden. De eene was kiezer, de andere was niet kiezer, maer dat komt er zoo erg niet op aen. Als men maer liberael is.

Toen de zeventien liberale kopstukken gezeten waren, stond de president op; hy hoesde drie mael, hy spuwde eens en hy sprak. « Dappere soldaten, die van den eersten january tot ultima december zoo moedig schreeuwt tegen den klerikalen vyand, het oogenblik is gekomen om iets anders te doen als kiezel kazel en ajuinery in onze getrouwe liberale gazetten te verkoopen en straet lawyt met fakkels en trompetten te maken. Den 23 mei zal er eene kiesbataille plaets hebben; het klerikale leger zet reeds zyne batteryen in slagorde, en, *experto crede Roberto*, ik heb dikwyls genoeg tegen die krygsmannen moeten optrekken om u te kunnen voorzeggen dat het liberael leger toekomenden maendag verdomde neut zal krygen. Daerom geef ik u allen den goeden raed van zonder tromael of trompet uw klikken en klakken zamen te pakken en er op het allerstilste van door te gaen. »

De vergadering antwoordde door het algemeen geroep van *Sauve qui peut!*

De associatie biedt dus geen kandidaten aen. Twee der uitgaende raedsheeren verlangen niet herkozen te worden; de twee andere geven den bras van de liberale klik. De liberale associatie zal de twee eerste niet vervangen, zy zal de twee laetste niet bestryden, zy deserteert het slagveld met wapens en bagagie. Zy die zoo veel gedreigd in gewetst heeft toen de vyand nog verre was, zy neemt de vlugt als de vyand haer in de oogen beziet. My dunkt, voor de eer van myn vaendel, zou ik toch de batailje riskeeren, en al moest ik dan overwonnen worden, dan ten minste zou ik als dappere soldaet op het slagveld willen sneuvelen met alle eer van den oorlog. Maer als men zoo lafherig deserteert dan heeft men waerachtig; het regt niet meer van nog ooit een politiek vaendel om hoog te steken.

Daermee, liberale associatie,

Draeit u in een oude slip
En rust in goede vrede R I P.

Het tongersch publiek is verleden week niet weinig verwonderd geweest van de *Tongersche klad* met een buitengewoon byvoegsel te zien verschynen. Waeren de nieuwstydingen zoo overvloedig dat het blad niet meer voldoende was om dezelve te bevatten? Of had men by de aenstaende provinciale kiezing een supplement noodig om ten oorlog te trekken met vier kandidaten der aerdige associatie die ons sedert zoo lang met hare twee en dertig ongelukken verlustigt?

Neen, lezer, dat was het geval niet. Het nieuws dat het *Tongersklad* weet te vertellen heeft geen byvoegsel noodig en de provinciale kiezingen nemen eenen draei die de liberale tolken ontslaet van de moeite van zelfs eenen enkelen kandidaet voor te dragen. Maer daer was kwestie van iets heel anders.

De opsteller van de *Vedette* had zich vernederd gevoeld door de stoutheid van den *Postryder* die in 't voorbygaen de *corde sensible* had durven aenraken. Meester Noyen heeft ons zoo dikwyls herhaeld dat hy voor de stad zyn fortuin onder de voeten getreden heeft, dat ik hem toch ten langen laetsten op zyn woord gelooft heb. Hy heeft zich bedorven en geruineerd; het moet wel waer zyn want hy zegt het zelve.

1e Hy heeft brochuren en gazetten doen drukken, voor het grootste geluk van Tongeren en... het is de gemeente kas die ze betaeld heeft! Ik heb verleden week reeds gezegd dat ik den allerslimste niet ben, maer my dunkt zoo iemand zich daermee ruineeren moest, dan is het de stad en niet de schryver. Ik kende in mynen jongen tyd schryvers die op die conditie gaern zouden geschreven hebben.

2e Hy heeft reizen gedaen, in den vacansie-tyd, door Holland en door België en.... de gemeente-kas heeft de reiskosten betaeld, en — wat toch het progres is, — het is de reiziger die zich bedorven heeft! Ik ken lieden die morgen op die voorwaerde niet alleen Holland en Belgie in het schoon saisoen zullen doorreizen, maer die in eenen trek naer Londen, Parys en Constantinopel zullen varen.

Maer, zegt het *Tongersklad* of eerder M. Noyen, in 1853 heeft de toenmalige uitgever van de *Vedette* 477 franken getrokken voor leveringen gedaen voor dezelfde oorzaek.

DE ONDERWYZER.

(*Vervolg.*)

—

Nadat de brave man op deze wyze, met meer dan gewone blymoedigheid, den feestkalender zyner glorie-dagen doorbladerd, elke vreugdebloem, die voor hem in den loop zyns levens ontloken was, met aendoenlyke dankbaerheid als ware het nog eenmael geplukt en aen zyn hart gedrukt had, sluimerde hy eindelyk van vermoeidheid in, en lang nog kon ik my van de zielrust ademende gestalte des onschuldigen en door zyne onschuld zoo blygeestigen mans niet losscheuren; een man, die in zyn beperkten staet hier beneden reeds zoo gelukkig was, dat een volgende staet, menschelyker wys beschouwd, bezwaerlyk nog iets tot zyn geluk kon toebrengen. Toen hy nu vast in slaep was, riep my zyne vrouw ter zyde en sprak: Het treft uitmuntend dat gy van daeg gekomen zyt. Wy hebben een klein plannetje. Het is namelyk van daeg juist vyftig jaer geleden, dat myn man by de school werd aengesteld. Vroeger heeft hy dikwyls genoeg hiervan gesproken; maer tegenwoordig schynt hy dat vergeten te hebben, en opdat hy het zich ziet zou herinneren, heb ik den almanak weggestopt. Tegen den middag bereiden wy hem eene verrassing. De kinderen van zyn overleden broeder, die kort geleden zich hier hebben nedergezet en hunnen oom als een vader vereeren — nu hy heeft ook altyd regt vaderlyk met hen gehandeld! — hebben een grooten feestkoek en wyn gezonden, en ik heb ook iets klaer gemaekt, en een paer buren ten eten verzocht. Nu moet gy ook, als oude en trouwe vriend, deel aen het feest nemen! Wie weet of het niet voor de laetste mael is. Wy zyn zeker allen sterfelyke menschen; maer myn goede man is in korten tyd zeer vervallen. Zoo vrolyk en levendig als heden had ik hem in lang niet gezien.

Daer ik altyd een vriend was van familie-feesten, en door bezigheden niet verhinderd werd, nam ik de uitnoodiging met blydschap aen, en verheugde my reeds by voorraed over de aengename verrassing, die onzen braven onderwyzer te wachten stond. Zyn slaep duerde juist zoo lang, dat de naeste kamer, onbemerkt, voor het feest kon worden in orde gebragt, waer ik trouw medehielp en ook een toast stelde, dien ik den eerbiedwaerdigen grysaerd wilde toebrengen. Toen het twaelf ure sloeg, was alles gereed, en daer de hangklok met haer schellen koekkoek hem toen deed ontwaken, opende zich ook de deur tegenover welke hy zat, en de genoodigde vrienden traden, paer aen paer, binnen, en plaetsten zich in een halven kring voor hem. Daerna trad een hunner vooruit en deed eene aenspraek, vol liefde en dankbare gelukwenschen, welke door den verbaesden grysaerd, die in den beginne alles voor een droom hield, op eene wys beantwoord werd, duidelyk getuigende, dat hy vroeger op kansel en katheder zyne plaets met eere had vervuld. Nadat hy gesproken had, namen twee der aenwezigen hem in hun midden, en geleidden hem in de versierde kamer naer een stoel van eer, boven welken een krans van eiken en lauwertakken was opgehangen. Het was een hartverheugend gezigt. De tafel met het hagelwitte damast, waerin de droom van aertsvader Jakob kunstryk geweven was; de bloemguirlanden rondom de soupterrine, de bekranste wynflesschen, maer bovenal de aendoening op het edel gelaet van myn ouden vriend, die met een onbeschryfelyk gevoel ieder de hand gaf, ieder dankte, en eerst by het tafelgebed, toen hy het hoofd ontblooten wilde, met schrik ontdekte, dat hy zyn slaepmuts nog op had.

Toen wy aen het nageregt zouden beginnen, bemaerkte ik, dat het buiten eenigzins levendig werd, en de gasten iets schenen te wachten. Het duerde ook niet lang, of het gedruisch vermeerderde, de deur ging open, en vier knapen, en even zoo vele meisjes kwamen sierlyk gekleed binnen, met een grooten feestkoek, waerop vyftig bloemen prykten, en de naem en voornamen van den vereerden grysaerd voluit te lezen stonden. Dit pronkstuk in het midden der tafel gezet zynde, overhandigde de oudste der knapen den feesteling een sierlyk geschreven gedicht, in gulden omslag, en toen de onderwyzer het opende, hadden de acht kinderen gelyktydig een blad muziek te voorschyn, en hieven zy eenstemming de woorden aen van het overhandigde lied. Dat liet bezong den lof van eenen vlytigen arbeider in den Wynberg des Heeren, en ieder kouplet eindigde met een toepasselyk refrain, om in koor herhaeld te worden. By het refrain zong ieder mede, en de bedeesde kinderen zongen dan ook vrymoediger, en zelfs de kanarievogel zong mede in het woonvertrek. Den goeden man biggelden tranen van aendoening langs de wangen, en toen, na den afloop van het gezang, een der neven opstond, en wy allen met hem oprezen, en hy den oom, die hem tot vader had gestrekt, den hoogverdienstelyken onderwyzer en trouwen dienaer van den Staet en der Kerk, een drievoudig: vivat! toebragt en allen met de glazen klonken, toen stond hy ook op, en ontblootte zyn met eere en in godsvrucht grys geworden hoofd, en de oogen ten Hemel heffende, riep hy uit: Hoe dank ik u, o myn God! dat gy my zoo veel vreugde laet beleven! o, Laet nu ook, wanneer 't U behaegt, uwen dienaer henen gaen in vrede!

Toen volgde toast op toast. De in de oude talen zoo bedreven man beantwoordde den mynen dadelyk met een *Latynsch distichon*, waer hy, na eene korte poos, nog een tweede by voegde, op oude vriendschap en ouden wyn.